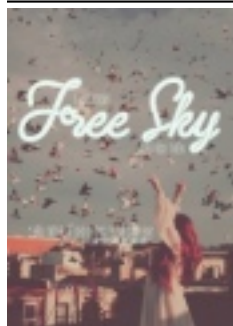

Free Sky

Contents

Free Sky	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3: Mẹ! Con Chưa Muốn Chết!	5
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6: Ba! Con Bệnh Rồi!	7
7. Chương 7	8
8. Chương 8: Bầu Trời Của Tôi!	9
9. Chương 9	10
10. Chương 10	11

Free Sky

Giới thiệu

Tôi có rất nhiều giấc mơ! Nhưng sau khi thức dậy, tất cả đều biến mất như chưa từng tồn tại. Duy c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/free-sky>

1. Chương 1

Tôi có rất nhiều giấc mơ! Nhưng sau khi thức dậy, tất cả đều biến mất như chưa từng tồn tại. Duy chỉ có một lần, tôi hoàn toàn nhớ rõ cơn mộng đó.

Tôi thấy mình đứng trên một ngọn đồi trắng xóa như tuyết, cỏ cây, mặt đất cũng phủ cùng một màu. Bỗng có gì đó nhỏ xuống tay tôi. Một chất lỏng trắng tựa hoa tuyết. Tôi ngược nhìn bầu trời và ngỡ ngàng khi thấy lại cái màu ảm đạm đó hiện rõ trong đồng tử của mình.

Một sự ngỡ ngàng đến tuyệt vọng!

Tôi chạy rất nhanh, để gót giày của mình lún xuống nền đất lạnh mang theo bùn đất bắt tung tóe về hai bên. Mưa rơi lộp bộp trên người tôi, lăn trên tóc rồi thả xuống vai tôi buốt giá. Mưa? Tôi cũng không rõ nữa, chỉ là cái gì đó sền sệt như màu nước pha đặc vương trên cánh tay, nhớp nháp và bốc mùi kinh khủng. Chúng rơi vào mắt tôi, cay xè.

Một màu đen cô độc tràn đầy cõi lòng.

Từ đó, tôi biết thế giới của mình chính là cơn ác mộng đó. Là khi toàn thân thể tôi ngập ngụa trong màu trắng đầy ám ảnh...

Màu trắng của sự lãng quên.

.

.

.

Bầu trời trong tôi đã từng sụp đổ hai năm về trước. Khi đó tôi biết mắc bệnh suy giảm trí nhớ. Thật vậy, tôi đã thấy sự sống trong mình vỡ vụn như hàng trăm mảnh thủy tinh của chiếc đồng hồ thời gian.

” Tôi nhìn tờ giấy trên tay, mắt không chớp, cảm giác bờ mi đông cứng lại, đến nhắm còn khó khăn hơn việc hép lại khí oxi từ một chiếc túi nilong. Mọi thứ xung quanh tôi quay vòng vòng tựa như mình đang đứng trên một con quay bất định nào đó. Khuôn mặt tôi trắng bệch, tái nhợt- về mặt của một kẻ đối diện với điều tồi tệ nhất trong đời mình.

Tôi cảm thấy khó thở đến phát điên.

Mẹ tôi bụm miệng, nhưng tiếng khóc của bà vẫn cố len qua kẽ tay truyền đến tai tôi. Thảm thiết và tội nghiệp.

Mẹ đang khóc vì điều gì vậy? Vì tôi? Hay vì bản thân bà?

Còn ba, ông không nhìn tôi, lại lơ đãng về phía bầu trời cao tít ngoài kia. Màu xanh trong mắt ông làm tôi nghĩ đến việc ông đang cố hi vọng một điều gì đó. Chỉ là “cố” thôi, khi con người ta mong muốn vượt qua niềm tin của bản thân. Tôi biết sẽ không thể nào, cái ước nguyện của ông là hoang tưởng và ngớ ngẩn hết sức.

Rằng tôi không bị bệnh.

Rằng tôi không phải là con ông.

Tôi cười nhạt nhẽo. Khóe môi khô nứt khe nhếch lên. Nghe rõ cả tiếng din dít của răng cọ vào khoang miệng.

Thì ra vận mệnh đã an bài tôi rồi. Đáng Tổ thượng đã chọn tôi.

Thật ghê tởm.

Tiếng dương cầm chẳng còn vang lên, phím đàn bám kín bụi, bản nhạc tàn theo thời gian, những nốt nhạc bị bóp méo mó nằm chết lặng trên giấy. Tôi không đi học được nữa. Bây giờ nhà tôi sẽ là nơi này, một căn phòng trắng xóa. Một cuộc đời gắn liền với thuốc. Và rồi tôi sẽ lại quay cuồng trong những cơn say, những trận đau kéo đến không báo trước. Và rồi, tôi sẽ chết, một ngày nó gần đây thôi.

Tôi sợ hãi những ánh nhìn thương hại, tôi trốn tránh sự quan tâm của họ. Vì tôi biết mình sẽ chẳng biết ơn họ đâu.

Tôi sẽ quên.

Một cơn gió thoáng vụt qua. Thổi bay tờ giấy mỏng trong bàn tay tôi. Cuốn trôi cả một tia hi vọng mong manh cuối cùng. rồi nó sẽ xóa tan những con chữ in bằng mực trên đó, xóa đi cái tên của tôi trong dòng nước nhạt nhòa của con sông quên.

Chuẩn đoán: Suy giảm trí nhớ.

Dòng chữ ấy xé nát tâm can tôi. Dòng chữ ấy bóp nghẹt hơi thở mà tôi đang cố bám víu lấy. Dòng chữ này, nhấn tâm đẩy tôi xuống vực sâu.”

Tôi biết mình sẽ trở thành kẻ tồi tệ nhất trên đời này. Tôi khóc rất nhiều. Cho đến khi đôi mắt trở nên mệt mỏi, nhắm chặt, khép lại thế giới bên ngoài kia- nơi những bận bịu lo toan của cuộc sống, nơi con người chạy đua theo bước chân của thời gian. Đôi khi mệt mỏi ta muốn dừng lại, nhưng những kẻ đằng sau sẽ xô ngã ta để vượt qua. Vậy thì bạn sẽ chấp nhận nằm dưới gót giày họ hay vùng lên tiếp tục cuộc đua của mình?

Tôi nhất định sẽ chạy nhanh và nhanh hơn nữa. Dưới bầu trời cao và xanh.

Căn phòng chìm trong những tờ giấy bị vo viên, tôi nằm vạ vật trên giường tựa một kẻ sắp từ già cõi đời này. Khái niệm cái chết đã hiện rõ trong đầu, dập dềnh trôi nổi như cách những con Chiên ngoan đạo đọc thuộc lòng một lời cầu nguyện đến Chúa đã in sẵn trong tiềm thức họ từ thuở mới lọt lòng. Rồi một ngày nào đó thôi, tôi sẽ nằm xuống và vĩnh viễn không cử động nữa. Tôi lại liên tưởng đến việc đứng trên một vũng lầy, càng giầy giụa thì càng thụt sâu hơn. Vậy chẳng mình nên chấp nhận số phận, chọn một cái chết thanh thản hơn.

Tôi biết không một ai có thể cứu mình ra khỏi số phận này.

Không khí ngai ngái mùi đất ẩm sau cơn mưa, gió chẳng còn thổi và lá đã mất đi màu xanh vốn có. Chim không hót, cá không bơi, từng hơi thở vẽ lên không trung những hình thù quái dị. Thần chết vây quanh tôi, những chiếc bóng bay dập dờn, chúng dành cho tôi nụ cười ” Chào mừng đã đến với địa ngục!” Tôi chẳng đủ sức để xua đuổi chúng nữa.

Thì ra, tôi không thể nhớ được những bài học là vì đâu. Vì sao tôi lại hay đăng trí như thế? Chẳng phải trước nay tôi ghét nhất việc mình không tìm được đáp án cho điều mình hằng thắc mắc hay sao? Giờ thì câu trả lời đã có rồi. Đáng lẽ tôi nên vui mới đúng.

2. Chương 2

Nên vui.

Trời ạ!

Tôi mệt mỏi lắm. Mỗi ngày trôi qua chẳng khác nào địa ngục. Cuộc sống tôi nhặt nhẻo đến thế, vậy mà ảo tưởng mà tôi đặt vào nó lại lớn hơn mỗi ngày. Tôi đã nghĩ chỉ cần một nhát dao cửa qua cổ, tôi sẽ chết thôi mà. Rất nhẹ nhàng, có thể đau đớn, nhưng chỉ là chốc lát và tôi sẽ chấm dứt những chuỗi ngày bệnh hoạn này.

Tôi muốn chết. Biết không?

.

.

.

Hãy tưởng tượng đi! Tôi không thể nhớ được bất cứ thứ gì. Điều còn sót lại trong trí nhớ của tôi chỉ là cái tên của chính mình. Thiên - Bầu trời ư? Tôi tự hỏi rằng nó có thực sự mang nghĩa như vậy không? Tôi không thể trong xanh như nền trời kia, cũng không mang trong mình sứ mệnh cao cả ấy. Và họa chăng dành ỉnh một ân huệ thì cũng chỉ là một góc của bầu trời kia- một góc xám xịt và u ám. Tôi đơn giản chỉ là một con bệnh mà thôi.

Chắc hẳn có một kẻ nào đó đã nhấn tâm từng ngày một xóa đi trí nhớ của tôi. Ngay lúc này đây, tôi không nhận ra người phụ nữ này- mẹ tôi. Đôi mắt bà hằn sâu sự mệt mỏi, khuôn mặt đầy nếp nhăn chốc chốc lại co rúm lại khi nói chuyện với tôi. Đường như bà đang cố quên đi một điều kinh khủng nào đó.

Một điều tồi tệ về con gái của bà.

” Mẹ ơi! Con xin lỗi! Con bất hiểu, con vô dụng! Con biết ngày mà con mất đi toàn bộ kí ức về mẹ sắp đến rồi. Con không thể làm gì mẹ à! Ngay đến cách để giữ mẹ lại con cũng không làm được. Con sẽ quên mẹ

như bao người yêu thương khác...Đứa con này, coi như sinh ra đã là nỗi đau của người. Con chỉ có thể nói rằng Con yêu mẹ biết chừng nào!”

Ngón tay tôi giật giật mấy cái, các mạch máu cũng chảy chậm lại, tim tôi nhói lên từng đợt. Nhận ra mảnh giấy được gấp gọn gàng, người phụ nữ kia có vẻ trân trọng nó lắm. Nhưng tôi không hiểu được, tôi cũng không biết mình có phải chủ nhân của tờ giấy kia hay không? Tôi chỉ cảm thấy người đang nóng dần lên, và con tim không ngừng đau buốt. Phản xạ có điều kiện của con người ư? Có thể.

Kí ức như những mảnh ghép nhạt nhòa yêu cầu tôi phải ghép lại thành một bức tranh hoàn chỉnh. Nhưng tôi lại không làm được điều đó khi mỗi ngày trôi qua, lại có một trong chúng dần mất đi. Hãy chỉ cách để tôi giữ chúng lại. Ai có thể? Thượng đế ư? Không ai cả! Trên bầu trời này, chỉ có một mình tôi sải cánh bay...

.

.

.

Bên dưới kia, một người đàn ông lặng lẽ ngắm nhìn tôi, dáng vẻ gầy gò của ông gần như sụp xuống chiếc xe đạp cũ bên cạnh. Chiếc bóng đổ dài sau lưng tựa như nỗi đau mà ông đang gồng mình gánh đỡ trên vai. Nắng nhỏ xuống, một nhòai ngã dài trên thân hình nhỏ bé đó. Mái tóc điểm hoa râm bị gió đánh rối tung, dường như nó đã biến thành trắng xóa trong sắc xanh bạt ngàn của cây. Khuôn mặt mang một nỗi chờ đợi khắc khoải, những nếp nhăn xếp kín, hai bên má hóp sâu vào và cái nhìn đau đáu ấy khiến lòng tôi buốt giá. Chẳng hiểu sao ở khoảng cách xa như vậy, tôi vẫn có thể thấy rõ mòn một dòng sông chảy trong con người mở đục của ông ta. Một cái gì đó mát mẻ chạy dọc sống lưng, cảm giác thương yêu bao trọn lấy, vỗ về và an ủi tâm hồn tôi.

Ba! Nếu con thi đỗ đại học, ba sẽ mua điện thoại cho con nhé!

Ba! Hôm nay con được điểm ôn toán.

Ba! Ba...con bệnh rồi.

Ba! Con không nhớ được gì nữa..., con không được quên ba.

Ba!...Con sợ lắm!

Một thứ chất lỏng trong suốt bỗng lặn dài trên má, hình ảnh người đàn ông kia đã rời đi, nắng cũng theo bước chân ông mà tàn lụi. Mắt tôi nhòe lệ. Dáng người cô đơn, trầm mặc đó cứ quanh quẩn trong trí nhớ tôi như một ai đó quen thuộc lắm.

Ba! Ba là ai vậy?

Tôi bất giác ngược nhìn trời cao, một chút da cam đã lóit phốt nơi cuối hoàng hôn. Màn đêm lại tới rồi.

Từ khi nào, một con nhóc yêu thích bầu trời đầy nắng như tôi lại muốn ẩn mình mãi trong góc tối. Từ khi nào, tôi sợ hãi trốn chạy những thứ tốt đẹp đó? Có lẽ từ khi tôi mang căn bệnh này trên người, tôi quên đi cả ý thích cá nhân, quên đi cả những nỗ lực của mình, và quên đi cả những thương yêu thầm kín của một cô gái 17 tuổi. Ước mơ của tôi bị người ta đem xé rách nát rồi, ước mơ mà tôi đã nghĩ bằng mọi giá mình phải thực hiện được.

Hóa ra tôi yếu đuối đến thế, nói được mà không thực hiện được. Nhưng ai cho tôi niềm tin? ai cho tôi hi vọng để biến nó thành sự thật đây? Ngay đến bản thân mình cũng từ chối giúp đỡ thì tôi biết phải làm sao? Làm ơn đi, nhắc đến “ước mơ”, tôi không tránh khỏi cảm giác buồn nôn, dạ dày như muốn lộn ngược ra ngoài. Tôi cần phải bài trừ nó ra khỏi trí óc ngay lập tức.

Tôi quên rồi. Ước mơ của tôi. Dường như đã là lâu thật lâu...

Từ khi tôi bệnh!

_____ Kết hồi 1__

3. Chương 3: Mẹ! Con Chưa Muốn Chết!

Mẹ ơi! Nắng sẽ đốt cháy tâm hồn con

Mưa sẽ bóp nát khí quản con

Nhưng... con chưa muốn chết!

Tôi tản bộ trên phố với chiếc áo croptop trắng để lộ một bên vai gầy guộc và quần jeans xắn qua mắt cá chân màu tím than. Tiếng đôi giày keds đỏ vang lên những âm thanh nặng trĩu trên nền gạch lát của vỉa hè. Đường đã như quen với việc mặc bộ đồng phục bệnh nhân, nên giờ đây, khi khoác lên những chiếc áo quần như thế này, tôi cảm thấy ngứa ngáy và chật chội đến lạ.

Ngắm nhìn những cô gái tuổi teen đang dạo phố với những món đồ thời trang, tôi cũng muốn tặng ình một chút mới mẻ của tuổi trẻ. Mặc dù, tôi biết, với mình... chẳng thể phù hợp dù chỉ một chút.

Hoàng hôn nhuộm màu cảnh vật. Tàn lụi và sóng sánh. Chiếc bóng cô độc của tôi vẫn nhẹ nhàng rảo từng bước chậm chạp trên con đường sông vắng vẻ. Cành liễu run rẩy, dang những chiếc lá mỏng và dẹt ôm trọn lấy thân hình đang co chặt lại trước một cơn gió vô hình nào đó. Tôi bỗng có ý muốn giơ tay bóp nát chúng, ra sức vò nát.

Đừng sợ hãi như vậy.

Tôi thâm nhủ, tự bật cười với ảo tưởng của chính mình. Thực ra tôi đang đổ lỗi cho những thực vật vô tri vô giác ấy.

Cổ họng tôi đắng ngắt. Dư vị của những viên thuốc trắng vẫn còn đọng lại trên đầu lưỡi. Dù tôi đã cố gắng nuốt thật nhiều nước bọt, nó vẫn còn vẩn vương trong khoang miệng. Đi bên cạnh tôi, người ta chỉ ngửi thấy mùi của một con bệnh.

Và là một con bệnh trốn viện trong một buổi chiều ảm đạm.

Giá như tôi có thể nuốt trôi hết nỗi đau này dễ dàng như một viên kẹo bọc đường. Giá như, tất cả chẳng qua chỉ là một giấc mơ tồi tệ không có thực.

Giá như tôi không mắc căn bệnh ấy.

Tôi ngồi bất động trên ghế đá. Bàn tay đặt ngay ngắn trên đùi, nghiêm trang nhìn ra nơi mặt trời đang đổ dần xuống dãy núi, nhanh như thể trốn tránh bóng tối trên kia. Tất cả mọi vật trong mắt tôi, chỉ toàn là lẫn trốn và sợ hãi. Tôi đem cảm xúc của mình thả vào chúng, chỉ đơn giản là một cách tự an ủi bản thân.

Nước mắt vô thức rơi. Một giọt, hai giọt, ba giọt,... đều dạn về lên những đốm tròn nhỏ trên mu bàn tay, rồi lạnh lùng tuột xuống thấm vào vải quần. Nhanh chóng biến mất. Tôi giơ tay quệt. Một quệt, hai quệt, ba quệt,... nước vẫn chảy xuống, không sao ngăn được. Tôi mím chặt môi, cắn đến bật máu. Mùi máu tanh nồng xộc thẳng vào mũi và lòng tôi quặn lên từng hồi.

Đau đớn quá! Tôi gào khóc, thảm thiết như một đứa trẻ lạc mẹ. Mà hình như... tôi cũng lạc mất rồi, lạc lỏng giữa dòng đời này.

Nơi đâu cho tôi bình yên?

4. Chương 4

Tôi nhìn lên chiếc khay trắng trên bàn, những viên thuốc đủ màu sắc nằm ngay ngắn một cách lạnh lẽo. Rồi lại nhìn xuống bàn chân đang buông thõng xuống giường, những móng chân nhợt nhạt. Bên cạnh, một người phụ nữ tóc búi cao, dáng người hơi gầy, đang nói gì đó với tôi, hình như là cách uống thuốc. Tôi ngược nhìn bà, đôi môi trắng bệch mấp máy:

- Cháu có thể nhớ được sao?

Cháu có thể nhớ được sao?

Bà thẳng thốt nhìn tôi, tròng mắt nâu đậm thoảng nét đau đớn. Tim tôi đột ngột thịch mạnh một tiếng. Đắng lòng.

” Căn phòng trống rỗng. Một tâm hồn cô độc. Hôm nay là sinh nhật tôi. Tròn 15 tuổi.

Nhưng chỉ một mình tôi thôi. Tự chúc mừng mình.

Cha mẹ ly hôn từ khi tôi còn nhỏ, tôi cũng không nhớ đó là khi nào và vì sao họ lại tan vỡ. Điều quan trọng nhất, đó là tôi không muốn biết. Tôi không có thói quen đào bới quá khứ và tự làm tổn thương mình vì những sự thật kinh tởm bị phanh phui. Tôi coi quá khứ là rác rưởi, nó chỉ cản bước đường đi của tôi tới tương lai thôi. Kẻ vướng bận quá khứ sẽ luôn luôn dễ thất bại hơn những người khác.

Thế nhưng... Tôi lại chính là người như vậy - luôn bị dày vò bởi những ký ức đáng sợ..

Tôi cũng phát triển bình thường như bao đứa con gái khác về cơ thể. Nhưng tâm hồn tôi lại chết tại một điểm. Trong khi những đứa bạn khác tha hồ kể lể tâm sự chuyện riêng tư của mình với mẹ nó, thì tôi lại tự kìm một góc. Mẹ tôi hay đi công tác, chỉ có mình tôi trong căn nhà rộng với người giúp việc ham tiền hơn mạng sống.

Bà không có thời gian cho tôi.

Tại sao khi xưa bà giành quyền nuôi tôi? Để giờ đây bỏ rơi tôi như một đứa trẻ mồ côi tội nghiệp...

Cha mẹ ban cho tôi thân thể, nhưng Thượng đế mới là người gieo linh hồn vào tôi. Và chợt nghĩ, có phải trong lúc hoàn thiện tôi, ngài đã vô tình làm mất đi một nửa hạnh phúc?

15 tuổi. Tôi thử chết.

Lúc đó tôi đã ước, một điều thôi. Hãy làm cho tôi quên hết mọi thứ.

Điều ước đó đã ứng nghiệm. Trên giường bệnh. Trong mùi máu tanh tuổi lẫn với thuốc khử trùng. Trong tiếng hét thảm thiết của ai đó...

Tôi cắt cổ tay.

Hình như là đau lắm. Vì máu chảy rất nhiều, tưởng như sự sống cùng lúc bị thần chết lôi tuột ra ngoài vậy...

Đó là lần thứ 23 tôi gặp lại giấc mơ màu trắng. Ý thức mơ hồ, tôi thấy mình bước đi, chậm chạp một cách nhu nhược. Không phương hướng. Không mục đích. Hết một kẻ mộng du đang lang thang giữa một giấc mơ điên loạn. Khi ấy, tôi có một suy nghĩ: Có phải mọi con đường đến địa ngục đều tinh khiết như vậy không?

5. Chương 5

Bốp!

Một cái bạt tai bốp rất hần lên má. Tôi cúi gằm mặt, mái tóc dài buông xõa che đi cặp mắt vô hồn nhìn thẳng xuống nền nhà lát gạch trắng xóa đang ánh lên khuôn mặt trắng bệch của một con bệnh.

- Mày điên rồi!- Mẹ tôi gào lên.

Tôi không nhìn bà. Nên không biết vẻ mặt của bà lúc đó như thế nào. Và tôi... cũng không muốn biết. Thứ tôi quan tâm nhất bây giờ.

Tại sao tôi còn sống?

Tôi ngược lên nhìn qua cửa sổ, nơi lá đã chuyển màu. Giống như cõi lòng tôi đã héo mòn vậy. Chẳng còn cảm giác đau đớn, cơ thể tôi bây giờ chỉ là cái xác không hồn.

Tại sao tôi không chết?

Vậy mà, tôi nào có biết đâu, đằng sau cánh cửa kia. Có một người phụ nữ gục xuống, nước mắt bà lăn dài cùng tiếng nấc nghẹn cổ nuốt vào trong.”

Tôi nhớ ngày hôm đó - lần đầu tiên trong đời - tôi thấy dáng vẻ đau đớn đến vậy của mẹ. Với tôi, nghe lên là một hành động đáng khinh bỉ nhất. Nhưng lạ ơn Chúa vì đã cho tôi lắng nghe cuộc nói chuyện đó. Dù có hàng trăm hàng vạn tội lỗi đi chăng nữa.

Khi tôi nhận giấy nhập viện điều trị. Những tưởng chỉ có một mình tôi phải gánh chịu nỗi đau đáng sợ đó. Nhưng, giờ đây, còn một người nữa... Một người tôi luôn nghĩ rằng sẽ chẳng bao giờ để ý đến tôi.

Mẹ tôi quỳ xuống, vứt bỏ dáng vẻ quý phái thường có của một người phụ nữ thành đạt, khuôn mặt lấm lem nước mắt, ánh mắt bà cầu khẩn vị bác sĩ trước mặt:

- Làm ơn! Cứu con gái tôi... Hãy cứu nó...

Đôi tay ra sức bám lấy chiếc áo blouse trắng, giống như cổ vút lấy một niềm tin dành cho tôi. Giọng bà lạc đi, đầu gối lê dưới nền gạch lạnh lẽo, con tim bà gào thét đau đớn khi nhìn thấy ánh mắt của bác sĩ - chứa đựng sự bất lực và thương tiếc vô hạn.

- Tôi xin lỗi...

Tôi đứng dựa vào tường, thở dốc, trái tim tưởng như vỡ tan ra thành từng mảnh vụn.

Tôi khóc nức nở, ngã vào một vòng tay ấm áp. Tôi không mở mắt, vì biết đó là mẹ.

Vì sao mẹ ơi? Vì sao ngày xưa mẹ không ôm con như thế này? Vì sao không dành cho con sự ấm áp ấy. Mẹ ơi, con cần mẹ. Hãy ôm con thật chặt... Con SỢ!

- Mẹ ơi! Con chưa muốn chết!

6. Chương 6: Ba! Con Bệnh Rồi!

A/N: Lâu lắm rồi mới đăng hồi mới, thật xin lỗi mọi người T.T

Chú ý: Nên nghe bài Passing by của Yiruma.

Ba! Nếu con thi đỗ đại học, ba sẽ mua điện thoại cho con nhé!

Ba! Hôm nay con được điểm ôn toán.

Ba! Ba...con bệnh rồi.

Ba! Con không nhớ được gì nữa..., con không được quên ba.

Ba!...Con sợ lắm!

Kỉ ức về ba là những mảnh vỡ của tuổi thơ đầy gai nhọn trong trái tim tôi. Hồi xưa, ba và mẹ lấy nhau do hôn ước đã định sẵn của hai bên gia đình. Tất nhiên chính cái hôn ước đó đã giết chết hạnh phúc hai con người. Trước khi làm đám cưới, mẹ tôi treo cổ tự vẫn trong phòng riêng, còn ba bỏ đi với người tình. Cuối cùng, mẹ được cứu sống và ba bị bắt về. Và tiệc cưới vẫn diễn ra như đã định.

Tôi, chính là kết quả của mối tình oan nghiệt ấy.

Tôi hận cả hai người họ, hận đã sinh ra tôi trên cõi đời này, hận cho tôi cuộc sống không khác gì một đứa trẻ mồ côi.

Từ sau khi lấy mẹ, ba tôi vẫn cư xử một cách bình thường. Ông thường về nhà muộn, nếu khi nào ông về trước 12 giờ đêm, khi ấy, tôi đoán ông và người tình vụng trộm kia đã xảy ra chuyện. Dĩ nhiên tôi chẳng quan tâm họ bị làm sao, cũng chẳng mong hai người sẽ chia tay.

Vì tôi không muốn thấy ông ở nhà.

Ba nghèo, ông làm việc ở một nhà máy và những đồng lương ít ỏi ấy chẳng giúp ích được gì cho gia đình. Vậy mà ông có thể hứa rằng...

Ba có thể làm tất cả vì con gái thân yêu...

Hiển nhiên tôi chẳng tin những điều ấy, đối với tôi, ông hãy hạnh phúc bên người tình bé nhỏ thì hơn.

Ba có thể cho con một cuộc sống hạnh phúc?

Ba không thể làm được đâu.

Một ngày như bao ngày. Tôi ngồi lặng lẽ trên bệ cửa sổ, ngắm nhìn từng đôi bướm bướm bay lượn trên những cành hoa. Bỗng khuỷu vai tôi ngứa ngáy nóng ran như muốn bung ra một đôi cánh của riêng mình.

Tôi muốn tự do như những con bướm bướm ấy.

Tiếng chân chống xe quẹt một đường khô khốc trên nền gạch lát. Tiếng bước chân vội vã nện mạnh xuống đất. Tiếng gót giày kéo lê. Tiếng đồ đạc đổ ụp xuống và tiếng đồ thủy tinh vỡ choang. Sau cùng là tiếng cãi vã kịch liệt của ba và mẹ.

Tôi không nghe thấy. Tôi không muốn nghe thấy.

Đôi mắt vẫn chăm chú nhìn những con bướm xinh đẹp bay đi, tiếng cánh vỗ nhẹ nhàng truyền đến tai tôi. Trong và rõ ràng lạ kì. Chúng đi rồi. Tôi thở dài. Nằm xuống chiếc giường lạnh, tôi kéo kín chăn, để bóng tối ôm lấy con tim và nước mắt chảy ngược vào trong.

Năm tôi 7 tuổi, có một bờ vai vững chắc để tôi dựa vào. Trên cánh đồng năm xưa ấy, có một người đã hứa sẽ ở bên cạnh tôi cả đời. Năm ấy, tôi muốn mãi là cánh diều trong bàn tay ba.

Năm 12 tuổi, tôi thích làm nũng với ba, vui thích đối những điểm 10 chói lọi để lấy một cái xoa đầu dịu dàng của ba. Đối những thành tích học tập lấy nụ cười của ba. Tôi đối cả niềm tin và hi vọng giữ lấy bước chân ba.

7. Chương 7

Năm 14 tuổi, tôi có ước mơ đầu đời với một anh chàng cùng khối. Tình yêu thầm kín ấy kéo dài thật dài cho đến khi ba biết. Vòng tay ấm áp của ba rộng mở đón tôi đến sau những trận khóc sụt sùi, cho những tổn thương trái tim còn quá thơ ngây của tôi.

Ba... đã từng yêu thương tôi như thế.

Năm 15 tuổi, ba đặt trước mắt tôi đơn xin ly dị với mẹ. Lúc ấy, tôi đã chết rồi. Ba cũng đã chết trong lòng tôi. Năm ấy, ba đã đi đến giới hạn với mẹ. Yêu thương dành cho tôi cũng đã hết. Ánh mắt chan chứa tình cảm cũng tàn theo thời gian.

Trước khi mắc căn bệnh suy giảm trí nhớ.

Tôi hận ba.

Tôi chưa từng có ý định giết ai trong đời, và ngay giờ phút ấy, tôi muốn giết ba.

Sau phiên tòa, mẹ đã giành được quyền nuôi tôi. Tôi ngồi lặng lẽ, mái tóc dài che kín khuôn mặt vô cảm. Ba đi rồi, ngay giờ phút thẩm phán tuyên bố, ba tôi quay đi. Đúng vậy. Ông đã rời đi ngay lập tức. Không một cái ngoái nhìn, ông không xem tôi có cảm giác như thế nào.

Cái ý muốn giết chết ba trong tôi xuất hiện lần thứ hai.

Năm 16 tuổi. Tôi có những triệu chứng của bệnh. Tôi không quan tâm lắm, và cũng chẳng ai để ý đến những thứ nhỏ nhặt ấy. Ba không thường xuyên đến thăm tôi. Tôi cũng quen rồi. Cuộc sống nơi căn nhà xa hoa của mẹ khiến tâm hồn tôi khô quắt lại. Ngoài nghĩa vụ đến trường, tôi không đi nơi nào khác. Có lúc tôi nghĩ, “lỡ đâu ba đến thăm mà không thấy mình ở nhà thì sao?” Và với suy nghĩ ngu ngốc ấy, tôi đánh mất tất cả niềm vui bè bạn, tình yêu với tôi cũng là thứ rác rưởi đáng bỏ đi.

Nhưng tôi nào có hay, luôn có một ánh nhìn ấm áp dành cho tôi sau những bờ hàng rào sắt phủ kín hoa giấy. Thứ tình cảm thầm kín, lặng lẽ ấy chẳng bao giờ tôi có thể biết.

Cho đến tận sau này, tôi vẫn không biết.

Không gian nhuộm đỏ ối màu ánh chiều tà. Những hàng cây chết lặng trong cơn gió vô hình. Dòng người đảo điên lướt đi trên đường. Tôi đứng im, chiếc váy đen vẽ hình thù kì dị trên nền gạch lát. Tôi nhìn ba, ông cũng đáp lại. Tôi khó khăn mở miệng, nghe như nó đã không còn phát ra tiếng nói từ rất lâu, và hình như tôi cũng đã quên chức năng của nó là gì.

- Ba... Con bệnh rồi!

Kèm theo lời nói ấy, là một cái run nhẹ nhàng, của tôi... và của ba.

Ngày tàn. Có hai tâm hồn lạc lõng.

Mỗi khi nằm trên giường bệnh, có một suy nghĩ quấn chặt lấy tâm trí tôi như một sợi dây thừng, mỗi lúc một siết chặt hơn. Rằng tôi đang mong chờ một điều gì đó, một ai đó chẳng? Có lẽ đó đã là thói quen ăn sâu tận trong con người, cho đến khi tôi đã quên hết mọi thứ, vẫn chẳng thể xóa đi.

Thật tệ hại làm sao.

8. Chương 8: Bầu Trời Của Tôi!

Playing: One day - Charice

Bầu trời rất xanh.

Cái màu xanh ấy từng khiến mắt tôi đau nhức, từng khiến tâm hồn tôi ngập ngụa trong tổn thương. Và giờ, nó đem lại cho tôi một cảm giác khác. Vô cùng lạ!

Tôi đưa bàn tay về phía trước, những ngón tay run rẩy rờ lên mặt kính cửa sổ lớn của phòng bệnh. Đôi mắt mệt mỏi dần mất đi sự sống giờ đây đã tràn đầy màu xanh. Một cơn gió thổi tới, khiến mái tóc tôi rối bù và cả người bỗng chốc nhẹ bẫng như có một ai đó nâng lên.

Hình như tôi đang bay đấy. Kia! Tôi có thể chạm vào những đám mây trắng xốp, xuyên qua những tia nắng vàng ươm. Tôi đang bay rất cao và tự do.

Bầu trời là để cho chúng ta sải cánh bay...

Dừng cảm đối mặt với những cơn gió thử thách, giọt mưa thất bại và ánh nắng làm mắt ta bỏng rát.

Hãy vững tin!

Hãy nhìn về phía trước!

Hình như đã từng có một ai đó ngồi cạnh tôi, trên ngọn đồi lộng gió ấy và nói: " Rồi sẽ có một ngày, con sải cánh bay trên bầu trời rộng lớn kia."

Và hình như cũng đã từng có một người nhẹ ôm tôi vào lòng, dang hai cánh tay tôi và nói: " Tương lai này là của con, con tự định đoạt lấy, đến khi nào con không thể chống chọi lại được những điều đáng sợ ngoài kia nữa, hãy trở về bên (?)"

Giấc mơ ấy lặp lại nhiều lần trong những ngày cuối cùng của đời tôi. Mỗi khi bình tĩnh, nơi đầu tiên tôi nhìn, vội vã, là bầu trời đằng sau lớp cửa sổ luôn đóng kín kia. Chẳng có một cơn gió nào cả, và chẳng có đôi cánh nào trên đôi vai này.

Tôi sắp chết!

" Người sợ sao?"

Tôi giật nẩy mình khi nghe một giọng nói kì lạ vang vọng trong không gian, dội đến từ một nơi vô định nào đó giữa bốn bức tường trắng toát.

" Người sợ chết?"

Tôi không sợ chết. Tôi từng muốn chết.

Giọng nói ấy vẫn dai dẳng kéo đến và tôi hoảng sợ rồi rít trả lời trong đầu.

” Nói dối! Người sợ chết. Người sợ chết. Người rất sợ chết!”

Sợ chết? Tôi ư? Tôi thần thờ rờ tay lên mặt, chợt thấy khóe môi đang nhếch lên không có chủ ý.

” Người sắp chết rồi. Sắp chết rồi. Sắp chết rồi!”

Giọng nói ấy dồn dập, vang vọng trong đầu khiến tôi không tìm được hét lên thất thanh. Tôi đang sợ hãi sao? Không! Không thể nào! Tôi từng muốn chết kia mà. Nhưng giờ đây, khi thấy cái chết đã hiện rõ, tôi muốn trốn chạy.

- Không! Không!

Tôi hoảng loạn, phải làm gì đó, phải làm gì đó thôi... Tôi không thể chết như thế này được.

Khi tôi ngược mắt lên nhìn bầu trời xanh thẳm ngoài kia. Nước mắt tôi đã rơi đầy trên giường.

” Bay đi, cô gái!”

Thần chết vây quanh tôi, chính trên chiếc giường bệnh này, và giành cho tôi những lời mời gọi hằng đêm. Nhưng tin được không, tôi đã lắc đầu đầy. Chỉ cần hành động đó thôi, tất cả đã biến mất. Tôi lại trở về thực tại trong căn phòng hưu quan.

Tôi từ chối cái chết.

9. Chương 9

Định mệnh vốn đã an bài tôi sẽ cùng đi theo bước chân của sứ giả địa ngục. Nhưng có một người đã cố vùng dậy, chọn một con đường khác ình. Đó là tôi- sẽ không ngừng nỗ lực cho đến lúc sự sống hoàn toàn chối bỏ cơ thể. Phải tự đấu tranh với chính nỗi đau của mình, cao xé niềm vô vọng vốn không nên tồn tại.

Những kẻ mang trong mình một căn bệnh nào đó thường có rất nhiều ý nghĩ tiêu cực, nhưng đó chỉ là trước kia, còn bây giờ tôi lại xây dựng ình hàng tá lí do để tiếp tục cuộc sống. Mỗi chúng ta là một sáng tạo tuyệt vời mà Thượng đế ban tặng cho Cha mẹ, hẳn phải là tự hào khi có mặt trên cõi đời này, vậy thì tại sao phải cố bác bỏ sứ mệnh đó để sa đà vào những tội lỗi không được phép có, tại sao phải cố tìm đến cái chết trong khi ta biết mình cần được sống biết bao.

Hãy suy nghĩ kĩ một chút, đừng để những thói đời tai hại đẩy bạn vào những hành động bùng nổ của tuổi trẻ. Đừng để những lưỡi dao giấu trong miệng những kẻ xấu xa kia cắn nát niềm tin trong bạn.

Hãy luôn tin tưởng bản thân mình. Cuộc đời này là của bạn! Sự sống này do bạn mà có. Và trên tất cả, nhìn bầu trời cao và rộng lớn trên kia, bạn có thể tự do sải cánh bay.

Tôi buông những bước chân vội vã trên con đường gạch lát đỏ. Nặng trĩu lên người tôi, kéo dài thành từng vệt đen dính từ gót giày đến một khoảng vô định trên mặt đất. Gió tát vào mặt tôi, tàn nhẫn. Không khí bóp chặt khí quản tôi, khó thở.

Tôi càng chạy nhanh hơn, vô hình chung như có kẻ rượt đuổi phía sau- tay sai của tử thần.

Ngày hôm nay, tôi trốn thoát khỏi bệnh viện. Một cuộc tháo chạy đúng nghĩa, tôi muốn mình tự do, tôi muốn rời xa những viên thuốc đắng ngắt, muốn vứt bỏ những mũi tiêm đau buốt và khuôn mặt lạnh lùng của y bác sĩ.

Con đường vắng bóng người, tôi vẫn miệt mài chạy, qua những cửa quán thân quen, qua những mảng kí ức rơi vỡ đâu đây. Bên trên kia, bầu trời vẫn dõi theo từng bước đi của tôi. Xa xa, thấp thoáng một bóng người mờ ảo trong làn khói trắng. Tôi cũng không rõ nữa, hình như có một màng nước mỏng chắn ngang tầm mắt.

- Ba!

Tôi hét lên thật lớn, nghe tiếng thanh quản rung lên dữ dội, nghe nhịp tim tôi nảy mạnh mẽ trong lồng ngực. Ba xoay người, tôi thấy nét ngạc nhiên hiện lên trong mắt đậm ưu tư của ông, tôi biết sự ngỡ ngàng ấy bắt nguồn từ tiếng “ba” vừa rồi. Nhưng trên tất cả, nụ cười ấm áp nở rộ trên khuôn mặt đã bị thời gian xé dịch thành những nếp nhăn khắc khổ.

Như thuở bé, tôi nhảy lên người ông, bằng tất cả sự dũng cảm và sức lực, hai tay tôi quàng qua cổ ông, ghì thật chặt.

- Ba! Con trở về rồi.

Ba vỗ về, bàn tay ông nhẹ nhàng xoa đầu tôi, và có thứ gì đó ấm nóng nhỏ xuống vai tôi, giọng ba nghèn nghẹn:

- Tốt quá rồi... tốt quá rồi.

Lần đầu tiên trong cuộc đời này tôi thấy nước mắt ba- nước mắt của một người đàn ông. Ông ôm tôi thật chặt, tưởng như nếu buông ra, tôi sẽ biến mất.

Chiều muộn. Tôi thấy cõi lòng băng giá trở nên rực cháy trong vòng tay ba.

10. Chương 10

Tôi đứng trước mặt mẹ, hai tay bầu chặt vào gấu váy, một sự rụt rè đáng lẽ không nên có ở một con bé là tôi đây. Mẹ xoay người về phía tôi, bóng hoàng hôn phủ lên người bà một sắc màu ảm đạm.

- Mẹ!

Tôi cất tiếng, tiếng gọi rành rọt đó xuyên qua không gian, mạnh mẽ đến mức không thể tưởng tượng được. Tôi vòng hai tay trước bụng, mỉm cười thật tươi:

- Con về rồi!

Tôi không biết tại sao mình lại nói như vậy. Có lẽ đúng là tôi đã trở về thật, trở về sau bao đau thương định mệnh đã an bài, trở về từ hố tử thần giăng sẵn trên mỗi bước đi. Tôi đã trở về là tôi.

Tôi thấy bóng lưng bà run nhẹ, không gian bỗng chốc chao đảo khi có một vòng tay ôm lấy cả người tôi. Mẹ! Hình như đã lâu lắm rồi tôi chưa được bà ôm thật chặt như thế này. Đúng vậy... Đã lâu lắm rồi, và tôi thấy khóe mắt cay xè.

- Con gái của mẹ!

Bà nói nhỏ, nhưng âm thanh ấy lại lọt vào tay tôi như ai đó nhỏ những mật ngọt thân thương nhất. Đúng là mẹ tôi rồi, đúng là bà rất yêu thương tôi. Tôi gục xuống vai bà, khóc thật to.

- Mẹ! Mẹ! Mẹ...

Tiếng gọi của tôi vang vọng khắp không gian. Ngày hôm nay, tôi đã được nằm trong vòng tay của hai người tôi yêu thương nhất. Thứ tôi luyến tiếc nhất trên thế gian này, là không thể ở bên họ lâu hơn một chút.

” Mẹ ơi! Con chưa muốn chết...

Ba ơi! Con sợ...”

- Bằng một thứ gì đó... tôi cũng không biết nên gọi nó là gì nữa. Nỗ lực? Phép màu? Tôi không rõ. Nhưng, con gái ông bà đã nhớ lại tất cả, cô bé đã đẩy lùi căn bệnh. Đó là điều tuyệt diệu nhất từ trước đến nay. Tuy rằng... Tôi rất tiếc khi thời gian ấy không thể kéo dài lâu hơn. Tôi rất tiếc...

Tôi đã mỉm cười thật nhiều. Tôi đã thấy cõi lòng ấm áp biết nhường nào. Thật đấy, đó là ngày tuyệt nhất đối với tôi. Mặc dù tôi biết nó hơi ngắn ngủi một chút. Nhưng như thế đã là quá đủ với mong muốn của tôi rồi.

Trên cánh đồng thân quen ấy, nơi những cơn gió tha hồ đuổi bắt nhau. Tôi thấy một cô bé, bên cạnh là một cặp vợ chồng. Họ đang vui vẻ chỉ tay về phía bầu trời.

A! Tôi đang bay này.

END.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/free-sky>